

РЕШЕНИЕ

№ 16001

гр. София, 12.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.04.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Слава Гьошева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Вихра Попхристова, като разгледа дело номер **704** по описа за **2025** година докладвано от съдия Слава Гьошева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба на П. Н. И., ЕГН [ЕГН], против Решение №4707/28.10.2024 г., постановено по н.а.х.д 1418/2024 г., с което е потвърдено наказателно постановление № НП- 87 от 23.11.2023 година на изпълнителния директор на Изпълнителна агенция „Медицински надзор“. С последното на жалбоподателя е наложено наказание глоба в размер на 500 /петстотин/лева, на осн. чл.220, ал.2 от Закона за здравето, за извършено нарушение на чл. 89, ал.1, вр. чл.88, ал.1 от Закон за здравето.

В касационната жалба се твърди, че решението на СРС е незаконосъобразно. Моли се то да бъде отменено. Претендират се разноски.

В съдебно заседание касаторът не се явява, представлява се от адв. Й., който поддържа жалбата и искането за разноски.

Ответникът – Изпълнителен директор на Изпълнителна агенция "Медицински надзор", чрез юрк. Т., в писмен отговор от 10.01.2025 г., подадено от юрк. Й., оспорва касационната жалба при твърдения, че деянието е доказано по безспорен начин. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

В съдебно заседание ответникът се представлява от юрк. Й., която поддържа писмения отговор на заявените в същия основания.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение, че касационната жалба е

неоснователна.

Административен съд София град, X касационен състав намира, че жалбата е подадена в срока по чл. 211 АПК от надлежна страна с правен интерес от оспорването, поради което е допустима. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Въз основа на събраните по реда на НПК доказателства и доказателствени средства Софийският районен съд е установил, че пациентът Л. Т. С., е посетила МДЦ "ОРТОГИН" ООД на 10.05.2023 г., където бил извършен медицински преглед от доц. д-р П. И., със специалност "Акушерство и гинекология". На С. били извършени изследвания, включително ултразвуково изследване в първи триместър, комбиниран биохимичен скрининг, като в издадения писмен документ от същата дата било посочено, че се установявал повишен риск от синдром на Д. (тризомия 21), Е. (тризомия 18) и П. (тризомия 13), поради което била дадена препоръка за извършване на амниоцентеза. Допълнителна консултация на пациента Л. С. и нейния партньор била извършена и на 23.05.2023 г. от жалбоподателя доц. д-р П. И..

На 13.06.2023 г. в МДЦ "ОРТОГИН" ООД на пациента Л. С. била извършена препоръчаната инвазивна манипулация амниоцентеза, като за така извършената манипулация с преводно нареждане от 13.06.2023 г. от страна на пациента била заплатена сумата в размер на 300. 00 лв. в полза на лечебното заведение, съгласно утвърден ценоразпис. Отчетено е от проверяващите, че в предоставената медицинска документация липсва декларация за информирано съгласие от пациента в писмен вид, видно и от декларираното от доц. И. в предоставеното становище. Констатациите от извършената проверка били обективирани в Констативен протокол № 741/15.09.2023 г.

След извършена проверка бил съставен АУАН № А-221/26.10.2023 г., с който е вменено на д-р П. Н. И., ЕГН [ЕГН], в качеството му на лекар, извършил манипулацията „Амниоцентеза“, извършил нарушение на чл. 89, ал. 1 от ЗЗ, във вр. с чл. 88, ал. 1 от ЗЗ. Въз основа на съставения АУАН Изпълнителният директор на Изпълнителна агенция "Медицински надзор" [населено място] издал оспореното НП.

Въз основа на АУАН било издадено Наказателно постановление № НП- 87 от 23.11.2023 г. За да потвърди НП, СРС е приел че горната фактическа обстановка се установява по несъмнен начин от събраните по делото доказателства – писмени и гласни. Посочил е, че Актът за установяване на административно нарушение, както и наказателното постановление са съставени от компетентни длъжностни лица и отговарят на императивните изисквания на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, като в хода на административнонаказателното производство не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до ограничаване правото на защита на жалбоподателя и налагащи отмяна на постановлението на това основание. Приел е че, от анализа на събраните по делото доказателства – показанията на свидетелите, както и от приложените писмени доказателства се стига до категоричния извод, че жалбоподателят е осъществил нарушението по чл. 89, ал. 1 от ЗЗ. Според РС, в НП е приложено точното правило за поведение, което правилно е счетено за нарушено, а именно разпоредбата на чл. 89, ал. 1 от ЗЗ, правилно е прието, че е налице "инвазивен метод", определен като такъв в § 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на Закона за здравето, за което няма спор. За житейски неправдоподобни, а и като неподкрепени от никакви доказателства РС е възприел твърденията, че на пациентката е предоставен документ за информирано съгласие, но същият не е намерен в наличната документация. Приел е, че наложеното административно наказание се основава на разпоредбата на чл. 89, ал. 1 от ЗЗ, предвиждаща, че "При хирургични интервенции, обща анестезия, инвазивни и други диагностични и терапевтични методи, които водят до повишен риск за живота и здравето на пациента или до временна промяна в съзнанието му, информацията по чл. 88 и

информираното съгласие се предоставят в писмена форма. Изложил е мотиви, че санкционната разпоредба на чл. 220, ал. 2 от ЗЗ: "Който окаже медицинска помощ без информирано съгласие на пациента или в нарушение на изискванията за даване на информирано съгласие от пациента, се наказва с глоба от 500 до 1500 лв., а при повторно нарушение – с лишаване от правото да упражнява медицинска професия за срок от 6 месеца до 1 година". В конкретния случай повдигнатото административно обвинение от правна страна е обосновано с допуснатото нарушение на чл. 89, ал. 1 от ЗЗ, във връзка с разпоредбата на чл. 88 ЗЗ, съгласно която норма: "(1) За получаване на информирано съгласие лекуващият лекар (лекар по дентална медицина) уведомява пациента, съответно неговия родител, настойник или попечител, лицето по чл. 87, ал. 5, дирекцията по чл. 87, ал. 6, както и лицата по чл. 162, ал. 3, относно: 1. диагнозата и характера на заболяването; 2. описание на целите и естеството на лечението, разумните алтернативи, очакваните резултати и прогнозата; 3. потенциалните рискове, свързани с предлаганите диагностично-лечебни методи, включително страничните ефекти и нежеланите лекарствени реакции, болка и други неудобства; 4. вероятността за благоприятно повлияване, риска за здравето при прилагане на други методи на лечение или при отказ от лечение. (2) Медицинската информация по ал. 1 се предоставя на пациента, съответно на неговия родител, настойник или попечител, на лицето по чл. 87, ал. 5 и на дирекцията по чл. 87, ал. 6, както и на лицата по чл. 162, ал. 3, своевременно и в подходящ обем и форма, даващи възможност за свобода на избора на лечение". Приел е, че в НП подробно е описано нарушението. Относно наложеното с НП наказание, РС е констатирал, че то е определено към предвидения законов минимум, при което следва да се приеме, че е направена обоснована преценка на тежестта на нарушението, като са отчетени всички смекчаващи вината на жалбоподателя обстоятелства, в конкретност и това, че нарушението е извършено за първи път. АНО е извършил преценка и относно евентуалното наличие на предпоставките на чл. 28 от ЗАНН и правилно е приел, че конкретният случай не е такъв. Нарушението е формално, на просто извършване и резултат при него не е необходим. Поради горните съображения РС е приел, че обжалваното наказателното постановление следва да бъде потвърдено, като законосъобразно и обосновано.

Настоящият касационен състав не намира основания да приеме, че са налице сочените от касатора касационни основания за незаконосъобразност на въззивното решение.

Преди всичко, следва да се отбележи, че настоящата инстанция не споделя твърденията на касатора, че нарушението не е доказано по несъмнен начин, тъй като обемът на информацията, която лекуващият лекар следва да предостави на пациента, за да бъде съгласието информирано, е посочен в чл. 88 от Закона за здравето, като в случая не се установява да е подписан такъв документ със съдържание с изискуемата от разпоредбата на чл. 88, ал. 1 от Закона за здравето информация в писмена форма, както и с посочване на име и подпис на лекуващия лекар, информирал пациента, вида на оперативната интервенция и дата на декларацията. Дори и да е вменено такова задължение на служител в медицинското заведение, в каквато насока са твърденията на жалбоподателя, обоснован е изводът на СРС, че субект на нарушението по чл. 89, ал. 1, вр. чл. 88, ал. 1 от Закона за здравето е ясно посочен и това е лекуващият лекар, като в закона е предвидено изискване пациентът да бъде уведомен в писмена форма, каквито данни по делото не са налице.

След като нарушението е безспорно доказано, както и участието на нарушителя в него, то законосъобразно е ангажирана административно-наказателната отговорност на касатора на основание чл. 220, ал. 2 от Закона за здравето, сочеща, че лице, което окаже медицинска помощ без информирано съгласие на пациента или в нарушение на изискванията за даване на информирано съгласие от пациента, се наказва с глоба от 500 до 1500 лева, а при повторно

нарушение - с лишаване от правото да упражнява медицинска професия за срок от 6 месеца до 1 година. Наложената глоба е в минимален размер от 500 лева и същата е справедлива и съответна на извършеното нарушение и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в чл. 12 от ЗАНН.

Предвид гореизложеното не се установяват основания по чл. 348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК за отмяна на решението на СРС, наведени от представителя на касатора.

При този изход на делото и на основание чл. 63д, ал. 1 и 4 ЗАНН основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв., определено на основание чл. 37 от Закона за правната помощ /ЗПП/ във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ и съобразено с фактическата и правна сложност на спора.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо АПК във вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София град, X касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № №4707/28.10.2024 г., постановено по н.а.х.д 1418/2024 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 133 състав.

ОСЪЖДА П. Н. И., ЕГН [ЕГН] да заплати на Изпълнителна агенция "Медицински надзор", сумата от 80 /осемдесет/ лева разноски по делото.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател:

Членове: